

ИЛИЯ МИХАЙЛОВ
ВЕЛИКДЕН

chitanka.info

Тя изгаси телевизора и остави дистанционното на ниската полирана маса пред себе си. Все се канеше да смени захабеното му найлоново джобче, изгъняло по краищата и протрито на копчетата, но все забравяше. Съзнателно или не, хората често отлагат малките си решения, докато те се превърнат в една голяма неизбежност, търкаляща се безпощадно към тях.

Загледа се в плетената кошничка, в която удобно си правеха компания няколко боядисани яйца. По-странен Великден не помнеше в своя вече половинвековен живот. Това беше Великден под карантина. Като всяка средностатистическа българска домакиня тя също харесваше генерала и се страхуваше умерено от вируса. И то още от самото начало на извънредното положение. Спазваше съвестно ограниченията и не излизаше без причина от къщи. Опитваше се да си внушава, че всичко много скоро ще се превърне един лош спомен. Но вече имаше чувството, че е изпаднала в лабиринта на някакво лепкаво безвремие. Сякаш някой се опитваше да бърника в главата ѝ и да настройва мислите и, търсейки правилната честота. Спомни си как покойният и мъж всяка събота следобед сядаше пред своя VEF 206, за да слуша „Спорт и музика“ по програма „Хоризонт“. Чуваше от кухнята как той ловко сменя станциите с голямото копче, докато заедно със сина им решаваха поредната задача с думи за автомобили и километри по математика. Усмиваше се мислено в душата си и се усещаше спокойна за бъдещето си и сигурна в настоящето. Вярваше, че е построила своя малък собствен комунизъм, и това я караше да се чувства щастлива. После нещо като че ли се обърка. Мъжът и си отиде прекалено не навреме, ако за смъртта изобщо може да има подходящ момент. Тя остана сама със сина им, разбрала от личен опит колко кратък е срокът на годност на земното щастие. И как наистина животът е всичко онова, което се случва, докато човек прави плановете си.

Огледа се наоколо и спря поглед върху старата си шевна машина (скъп за нея сватбен подарък), на която вече беше ушила няколко маски за себе си и за сина си. Осъзнаваше, че той беше единственият лъч на надежда и човекът, който придаваше смисъл на съществуването и. Беше разбрала наскоро, че той има приятелка. Копнееше да се запознае с нея. Липсваше и ужасно и го чакаше с нетърпение за празниците, но само час по-рано вече беше разбрала, че са затворили София, където работеше той. Това беше наистина тежък удар по плахите и мечти за

великденски празници с детето и, което отдавна беше се превърнало в самостоятелен млад мъж. Майчинското и сърце обаче отказваше да приеме този факт и за нея той все още беше дете.

Успя да прогони някак сълзите и самотата си. Беше истински майстор на спорта в това упражнение. Помисли си, че ако някога се организира олимпиада за майки, тя със сигурност щеше да спечели в дисциплината „Очакване с препятствия“.

— Боже мой, полудявам! — възкликна тя наум. И без друго дългото стоене вкъщи беше превърнало волята и търпението и в къщичка от карти, която всеки момент можеше да се срути.

За да се разсее, отметна с ръка кичур от побелелите си коси и стана да провери дали сладките, които беше изпекла по-рано, са достатъчно хрупкави. От баба си знаеше, че истинските великденски сладки трябва задължително да са точно такива. Докато беше в кухнята, чу как престарялата и съседка от съседния апартамент може би прави същото. С нея не си говореха от години — толкова отдавна, че и двете не помнеха защо бяха започнали тази студена война помежду си. Щеше да е хубаво, ако сега можеха да изпият едно кафе заедно, както едно време, когато се нанесоха в блока като новодомци. Бяха години на спокойствие и тихо делнично блаженство. Хубавото на самотата е, че позволява да бъде споделяна. Нужно е само човек да поеме своята част от нея. После става някак по-лесно.

Отиде на терасата и се заслуша как птиците чуруликаха подканващо. Затвори очи и усети как свежият вятър нежно гали слепоочията и. Пое си дълбоко въздух и усети зелената свежест на пролетта. Идеше и да наруши правилата, които така стриктно спазваше заради генерала и заради себе си, и да се втурне навън. Да прегърне най-голямото дърво и да го стиска здраво в обятията си, за да усети достолепната сила на природата. А след като се измори да го прегръща, да легне върху зелената трева и да гледа с часове безграничното синьо небе над себе си. После да се изправи, да откъсне едно глухарче и да духне в него, за да види как вятърът разнася малките му бели цветчета в четирите посоки на света.

Клаксонът на една синя тойота я върна обратно в собствената и реалност. Тя се огледа наоколо, сякаш засрамена, че си е позволила да мечтае. Погледът и се спря върху една от отсрещните тераси, на която млади мъж и жена гледаха прегърнати розовия залез. Говореха нещо на

свой собствен език, неразбираем за целия останал свят, пушеха и от време на време се притискаха още по-нежно един в друг.

Тя побърза да се прибере, за да не смути по някакъв начин този свещен за тях, а и за нея, ритуал на взаимност. Повъртя се още малко в кухнята. После изведнъж реши, че е дошло времето да поправи една своя стара грешка. Сложи в една табличка три яйца и няколко сладки. Откъсна здравец от саксията си, с която толкова много се гордееше, и се запъти навън. Преди да позвъни на вратата, долепена до нейната, усети как преглъща гордостта си, егото си и една глупава дългогодишна вражда. След това смело натисна големия стар звънец. Почака малко, после звънна пак. Чу как старата жена бавно върви по коридора, подпирайки се на бастуна си и докато отключва, пита с равен глас:

— Кой е?

После вратата се отвори и на лицето на съседката и се изписа изненада и стъписване.

Вместо отговор дългогодишната и съперница в безсмислената съседка война се усмихна, подаде и табличката с яйцата и сладките и каза:

— Приемаш ли гости?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.